

Ο παροικιακός Τύπος τα τελευταία 50 χρόνια

Γράφει ο Γ. Χατζηβασίλης

ΜΕΡΟΣ 12 - Ένας νέος Κόσμος

Όμως, όταν η ασφάλεια ανακαίνισε εκ βάθρων το χώρο και ήρθε το νέο μηχάνημα είχαμε την πιο σύγχρονη αίθουσα στοιχειοθεσίας με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας. Για να πάρετε μια ιδέα, θα αναφέρω μόνο ότι κάτω από κάθε πλακάκι στο πάτωμα ήταν ένας γρύλος και μιλάμε για εκατοντάδες πλακάκια που έπρεπε να είναι απόλυτα ασφαλισμένα για τις δονήσεις που προκαλούσαν τα μηχανήματα. Εξάλλου, δεχόμασταν επισκέπτες από μεγάλα εκδοτικά συγκροτήματα και τυπογραφεία που ήθελαν να δούν την απόδοσή μας πριν επενδύσουν τεράστια ποσά στην φωτοστοιχειοθεσία. Ήταν μια πραγματική επανάσταση με ελληνική πρωτοβουλία που την υιοθέτησαν όλες οι εφημερίδες και περιοδικά.

Αλλά, όπως έγραφα πιο πάνω, δεν μπορούσαμε να προβλέψουμε όλα τα προβλήματα που θα παρουσίαζε μια τεχνολογική επανάσταση και ένα πολύ σημαντικό πρόβλημα ήταν η αποθήκευση και ταξινόμηση χιλιάδων κειμένων που στοιχειοθετούσαμε για όλα τα έντυπα. Ήταν ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα να εντοπίσουμε τα κείμενα ενός εντύπου παρόλο που τους δίναμε έναν αριθμό, μέχρι που μάθαμε ότι σε μεγάλο πλειστηριασμό τυπογραφικών μηχανημάτων στο Λας Βέγκας υπήρχε ένα σύστημα αποθήκευσης δεδομένων. Ο Θήο έστειλε στο Λας Βέγκας έναν έμπιστό του συνεργάτη, τον Νίκο Σμυρνή, που τώρα διαπρέπει στην Ελλάδα σαν ιδιοκτήτης μεγάλου τυπογραφείου και χωρίς να το δούμε αγοράσαμε το μηχάνημα με τα μεγάλα προβλημάτα του.

Το μηχάνημα ήταν η πρωτόγονη μορφή τού σημερινού σκληρού δίσκου στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, όμως ενώ σήμερα έχει το μέγεθος μιας ανοιχτής παλάμης περίπου, το μηχάνημα που αγοράσαμε ήταν μια στίβα δίσκων που ο καθένας τους είχε το μέγεθος ενός μεγάλου στρογγυλού ταψιού και μια βελόνα σαν του γραμμοφώνου που εκινείτο με τεράστια ταχύτητα για να εντοπίσει το ζητούμενο κείμενο.

Στη θεωρία το μηχάνημα ήταν πολύ καλό, αλλά στην πρακτική άχρηστο αφού κανείς δεν μπορούσε να το λειτουργήσει. Φέραμε προγραμματιστές υπολογιστών από την Αυστραλία που προσπάθησαν, φέραμε από την Ελλάδα ένα ανδρόγυνο προγραμματιστών που δουλευαν σκληρά με το κεφάλι κάτω ατέλειωτες ώρες χωρίς να μπορέσουν να λύσουν το γόρδιο δεσμό και για να μην μακρυγορούμε το πανάκριβο μηχάνημα θα κατέληγε στη χωματερή

αν δεν μαθαίναμε ότι στο Κάιρο εργαζόνταν δύο ιρανοί προγραμματιστές ειδικοί σε τέτοια μηχανήματα. Ο ηλεκτρονικός μας, Κεν Μίσιγγαμ, ταξίδεψε στο Κάιρο, συζήτησε το πρόβλημα με τους ιρανοί και σε μερικές εβδομάδες ήρθαν για να θέσουν σε λειτουργία το μηχάνημα.

Ο «Πανελλήνιος Κήρυκας» μονοπωλούσε τον παροικιακό Τύπο με τεράστια οικονομικά ωφέλη, χωρίς να υπολογίσουμε τα κέρδη από το τυπογραφείο και ο ιδιοκτήτης του, Θήο Σκάλκος, σε ηλικία μόνο 43 ή 44 χρονών τότε είχε κάνει πραγματικότητα τα όνειρά του με ευφυείς χειρισμούς, σωστές ενέργειες, αλλά και σκληρή εργασία. Πίστευα τότε ότι βρισκόταν καθ' οδόν για μεγαλύτερα ακόμη επιτεύγματα, επειδή δεν φοβόταν το ρίσκο και ήταν λάτρης της τεχνολογικής εξέλιξης, αλλά αυτή η παντοδυναμία του τον έκανε να πιστέψει ότι ήταν αλώβητος. Πολλές φορές είχε πει ότι θα έφτιαχνε εφημερίδα χωρίς δημοσιογράφους χρησιμοποιώντας τις δυνατότητες της νέας τεχνολογίας και πόσο θα το 'θελαν αυτοί που θέλουν να φимώσουν τον Τύπο!

Στο μεταξύ, όμως, χωρίς να καταλάβει τις αρνητικές επιπτώσεις ο Θήο είχε αρχίσει να χάνει σημαντικά στελέχη του και θα το πλήρωνε ακριβά στο μέλλον. Είχαν ήδη αποχωρήσει κορυφαίοι δημοσιογράφοι όπως ο Τάκης Καλδής και ο Βαγγέλης Μυγδάλης, ακολούθησαν ο Πλατύρραχος, ο Τζουμάκας και ο Χατζηανέστης ειδικά, που μπορούσε να επιρρεάσει τον Θήο κατά κάποιο τρόπο, έφυγε ο Λάμπης Πασχαλίδης επειδή έγραψε ένα αντιβραϊκό σχόλιο και τέλος έφυγαν ο Γιώργος και η Τζόαν Μεσσάρη, αλλά και ο αδελφός του Γιάννης. Όλες αυτές οι αποχωρήσεις προκάλεσαν ρωγμές στην πανοπλία του και έπρεπε να αντιμετωπίσει μόνος του πια τον κίνδυνο κάθε επιτυχημένου να τού κόψουν τα πόδια από το γόνατο οι εχθροί. Ο Θήο αναμφισβήτητη ήταν σκληρό καρύδι και δεν υποχωρούσε με τίποτε, όμως επρόκειτο να βρει μπροστά του έναν πολύ δύσκολο αντίπαλο, χωρίς να έχει δίπλα του τους πολύτιμους συνεργάτες που χρειαζόταν για να τον συμβουλευούν και έπρεπε να βολευτεί με αυτούς που είχε. Και αυτοί που είχε, με εξαίρεση το σοφό Πάνο Γεροντάκο, δεν φάνηκαν ανάλογοι των περιστάσεων.

Πριν λήξει η δεκαετία τού '70 μαύρα σύννεφα άρχισαν να συσσωρεύονται πάνω από τον «Πανελλήνιο Κήρυκα» και πολύ γρήγορα θ' άρχιζε να βάζει νερά από παντού επειδή, όπως είπαμε, η έξοδος κορυφαίων στελεχών του τον είχε αποδυναμώσει διοικητικά και δημοσιογραφικά, αλλά η

“Εφημερίδα δεν είναι ένα άσπρο χαρτί μουτζουρωμένο με μελάνι για να τυλίγουμε τα σκουπίδια. Είναι ζωντανό πράγμα που πρέπει να σε βόμαστε γιατί είναι δάσκαλος που σε διδάσκει, δημόσιος κήρυκας που σε ενημερώνει, επιθεωρητής που ελέγχει τα πάντα, διασκεδαστής για να σε ψυχαγωγεί, πιστός φίλος που σου κρατά παρέα και τέλειο συμπλήρωμα τού καφέ”.

εφημερίδα εξακολουθούσε να μονοπωλεί τον παροικιακό Τύπο ελλείψει αντιπάλου. Άλλωστε, στο μεταξύ, ο Θήο Σκάλκος, είχε συνάψει φιλικές και επιχειρηματικές σχέσεις με τον μεγιστάνα των Αυστραλιανών μέσων επικοινωνίας, Ρούπερτ Μέρντοκ, που τον βοήθησε να επεκτείνει το συγκρότημά του στη Μελβούρνη με μεγάλο τυπογραφείο, κάνοντας ανταγωνισμό στη μεγάλη ομογενειακή εφημερίδα της Αυστραλίας, τον «Νέο Κόσμο» και σάς παρακαλώ να το κρατήσετε αυτό επειδή προέκυψαν συνέπειες.

Πάντως, τα προβλήματα για τον «Πανελλήνιο Κήρυκα» άρχισαν σχεδόν με την άφιξη στην Αυστραλία του νέου Αρχιεπισκόπου, κ. Στυλιανού Χαρκιανάκη, ενός ιερωμένου με πυγμή, που όπως τον Θήο Σκάλκο δεν σήκωνε μύγα στο σπαθί του και η σύγκρουση αποδείχτηκε αναπόφευκτη.

Θυμάστε σε προηγούμενο δημοσίευμα που ανέφερα ότι ο Θήο με πήρε να δούμε ένα σπίτι στο Μάρικβιλ που προώριζε για δίγλωσσο κολλέγιο; Επειδή δεν μου ξαναμίλησε γι' αυτό το θέμα, πίστευα ότι είχε εγκαταλείψει την ιδέα, αφενός επειδή ήταν πολύ δύσκολο να την πραγματοποιήσει και αφ' ετέρου δεν χρειαζόταν ακόμη έναν μπελά στο κεφάλι του. Όμως ο Θήο δεν είχε παραιτηθεί από τη φιλοδοξία αυτή και σύμφωνα με τον μύθο ζήτησε από τον μακαριστό Στυλιανό να συνεταιριστούν για την ίδρυση τού κολλεγίου. Υποτίθεται ότι ο Αρχιεπίσκοπος τού απάντησε πως η Εκκλησία δεν κάνει συνεταιρισμούς με ιδιώτες και ο Θήο άρχισε τον πόλεμο εναντίον του.

Πρέπει να πω ότι μέχρι που παραιτήθηκα από το συγκρότημα του «Πανελληνίου Κήρυκα» το 1979 δεν γνώριζα τίποτε γι' αυτή την υπόθεση, επειδή δεν ανήκα στον εσωτερικό κύκλο των συμβούλων του και δεν δημοσιογραφούσα, άρα στηρίζομαι σε φήμες από καλές πηγές και μπορώ να πω ότι ο Θήο δεν άρχισε τον πόλεμο επειδή ο Στυλιανός αρνήθηκε συνεργασία για το κολλέγιο. Ο Θήο Σκάλκος ήταν αρκετά ευφυής για να γνωρίζει ότι ο Στυλιανός δεν ήταν υποχρεωμένος να συνεργαστεί μαζί του. και άλλωστε ο Θήο δεν είχε ανάγκη το κολλέγιο.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ,
Μάθε τη τέχνη κι' άστηνε